

Regeringen forudsætter selv, at udlandsgælden i løbet af få år er helt væk og bliver til, at udlandet skylder Danmark penge, og at statsgælden samtidig halveres – det kan vi jo ikke vide om fremtiden, men det er det, regeringen har forudsat – og samtidig forudsætter man, at inflationen falder, at prisernes gnaven sig ind på købekraften falder. Disse tre indikatorer peger da klart i retning af et rentefald.

Jeg må spørge, hvorfor ministeren ikke hverken i redegørelsen eller nu her trækker de to forhold ind, nemlig udlandsgældens udvikling og statsgældens udvikling, som er forudsat at være klart positiv, og erkender, at det er meget vigtige faktorer til at forklare renteutviklingen. Man har kun inflationen med og så de der underlige forudsætninger om eurokurs og eurorente. Det hænger jo ikke sammen!

Finansministeren (Pia Gjellerup):

Hvis jeg skulle tage det der sidste udråb som vitterligt et spørgsmål, så vil jeg sige, at der i min besvarelse er fremhævet de punkter, hr. Frank Dahlgaard gerne vil have fremhævet. Der er i skønnet for udviklingen i rentespændet gennemsnitligt over en 10-års-periode taget højde for både den faldende udlandsgæld og den faldende statsgæld.

Jeg må notere, at det også kan være kritiserbart, at man er forsigtig i sine vurderinger og ikke indregner enhver mulig gevinst, fordi vi lige i dette øjeblik, hvor vi ser fremad, står i en situation, hvor tingene peger meget gunstigt i forhold til det, der har betydning for, hvordan rentespændet faktisk udvikler sig.

Derfor vil jeg sige: Ja, man kan blive kritiseret for meget og altså også for at være forsigtig. Det synes jeg nu er fornuftigt at være, når det er et område, vi ikke har megen indflydelse på, men hvor vi har nogle erfaringer, og hvis vi sammenligner den udvikling, der har været de tidligere tiår, så ligger skønnet betydelig lavere for det kommende tiår, og det gør det, fordi vores udvikling netop på områder som udlandsgæld, statsgæld og inflation forventes at være positiv.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg ved ikke, om finansministeren er klar over det, men ministeren snakker faktisk uden om spørgsmålet, for det er en ganske alvorlig anklage, der egentlig ligger i det, nemlig at regnestykket ikke hænger sammen.

Nej, vi kan ikke forudse fremtiden, men det er helt rigtigt, at finansministeren under en række

forudsætninger forsøger at gøre det, så vi ved, hvor vi er henne.

Man forudsætter, at der er nogle meget stærke kræfter, der trækker vognen fremad, nemlig en faldende udlandsgæld, der helt forsvinder, en statsgæld, der halveres, og en inflation, der går nedad, og det er meget stærke kræfter. Så forudsætter man, at der er nogle andre kræfter, der trækker vognene bagud, det er noget med eurokurs og sådan noget, men de er slet ikke lige så stærke. Og så siger man alligevel, at vognen kører bagud i stedet for fremad. Det hænger da ikke sammen!

Hvorfor har man ikke i regeringens eller Finansministeriets rapport trukket det forhold ind, at udlandsgælden og statsgælden afvikles, og at det selvfølgelig påvirker renten? Dét er spørgsmålet.

Finansministeren (Pia Gjellerup):

Jeg kan kun gentage, som jeg har svaret nu to gange, at i skønnet er der taget højde for den faldende udlandsgæld og statsgæld, og at det i øvrigt er nogle faktorer, som har udviklet sig fuldstændig i den rigtige retning over de senere år, og at det også er indregnet i det skøn, når vi ser på, hvordan vi vurderer det næste tiårs rentespænd.

Frank Dahlgaard (UP):

Jeg synes ikke, at disse svar er svar, men er udenomssnak.

Er det ikke sådan, at regeringen har låst sig fast på, at det var en katastrofe, at Danmark stemte nej til euroen? Man har sagt i de rapporter, man lagde frem før folkeafstemningen, at så ville renten ligge mindst ½ pct. højere, end hvis vi stemte ja, og hvis vi stemte ja, så skulle den ifølge regeringen komme ned på kun 0,15 pct., og da vi nu har stemt ja, så må den altså ligge på 0,65 pct., og så er man nødt til at lægge det ind som en forudsætning i regnestykket, for ellers erkender man – tænk, hvis en regering erkendte og blev klogere – at det faktisk ikke gik så galt, da befolkningen stemte ja til kronen og nej til euroen, at det faktisk stort set var lige gyldigt rent økonomisk, og at det går fint i Danmark.

Er dét ikke i virkeligheden forklaringen, og så hænger det ikke sammen, når det kommer til stykket? Er det ikke også sådan, at derovre i Finansministeriet blandt de kloge regnedrenge er en hel række embedsmænd og økonomer, som har det rigtig dårligt med det her? Bliver de brugt eller misbrugt i et politisk spil? Er de be-